



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Ing. V. L.**, narozený dne X
bytem X

zastoupený Mgr. Karlem Volfem, advokátem
sídlem Jindřicha Plachty 3163/28, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**
sídlem Na Popelce 2/16, 150 06 Praha 5

o **žalobách proti rozhodnutí** ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 19. 10. 2017, č. j. 190/2017-NBÚ/07-OP, a proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 19. 10. 2017, č. j. 191/2017-NBÚ/07-OP,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se dvěma samostatnými žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení dvou v záhlaví označených rozhodnutí (dále též „napadená rozhodnutí“). Usnesením ze dne 1. 2. 2018, č. j. 3 A 167/2017-38, soud spojil řízení ve věcech vedených

pod 3 A 167/2017 a sp. zn. 3 A 168/2017 ke společnému řízení s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 3 A 167/2017.

2. Podanými žalobami se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „ředitel Úřadu“) ze dne 19. 10. 2017, č. j. 191/2017-NBÚ/07-OP (dále jen „*napadené rozhodnutí I*“), jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „Úřad“ či „žalovaný“) ze dne 27. 7. 2017, č. j. 69096/2017-NBÚ/P (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí I*“), o nevydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „*Tajné*“ z důvodu nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně utajovaných informací*“) z důvodu existence bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací.
3. Dále se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Úřadu ze dne 19. 10. 2017, č. j. 190/2017-NBÚ/07-OP (dále jen „*napadené rozhodnutí II*“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 69108/2017-NBÚ/P (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí II*“), o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „*Důvěrné*“ č. NBÚ-086687 rovněž z důvodu nesplnění podmínky bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací.

Žalobní body

Bezpečnostní spolehlivost žalobce

4. Žalobce namítal, že podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací splňuje, neboť na jeho straně není dáno bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, a to (přínejmenším) pro nenaplnění podmínek dle § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací. Není si vědom žádného závadného chování na své straně, natožpak takového, které by u něj zakládalo nedostatek bezpečnostní spolehlivosti.
5. Žalobce dále uvedl, že ze strany žalovaného mohlo dojít k zásadnímu nepochopení jeho pracovních úkolů a specifík práce v tiskovém oddělení a odboru komunikace. Toto nepochopení mohlo přispět přínejmenším k nesprávným závěrům o naplnění podmínek § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací. Mohlo dojít k překročení mezí správního uvážení. Nevydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „*Tajné*“ a zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „*Důvěrné*“ č. NBÚ-086687 představuje pro žalobce závažnou újmu, komplikující až znemožňující mu další pracovní uplatnění v souvislosti s jeho zaměřením. Napadená rozhodnutí tak pro něj znamenají přímou profesní, finanční a morální újmu.
6. Rozhodnutími žalovaného byl velmi překvapen, jelikož pro něj byla zcela neočekávaná. Z jejich odůvodnění není schopen seznat, jaké jeho chování bylo shledáno závadným. Neměl ani možnost závěry o takové závadnosti vyvrátit či vysvětlit okolnosti tak, aby bylo žalovanému patrné, že se o závadné jednání nejednalo.
7. Žalobce připomněl své dobré hodnocení v současných i předchozích pracovních pozicích. Žalobce vykonával služební poměr vojáka z povolání, účastnil se zahraničních misí NATO a spolupracoval se zpravodajskou službou. Pokud by se na jeho straně vyskytovalo závadové chování, či jen podezření z něj, jistě by se to neobešlo bez následků a také by o tom byli informováni jeho nadřízení, kteří by z toho dovodili důsledky. Žalobce dále

zdůraznil, že byl v průběhu času držitelem osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Důvěrné“, „Tajné“ i „Přísně tajné“, a byl tedy důkladně prověřován, přičemž nebylo zjištěno nic závadného.

Nedostatek odůvodnění

8. Žalobce v podaných žalobách shodně namítal, že z napadených rozhodnutí nejsou patrné konkrétní důvody, pro které žalovaný došel ke svým závěrům, ani způsoby, jak k nim došel, neboť žalovaný je neucínil součástí odůvodnění svých rozhodnutí s odkazem na § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobce proto stále netuší, na základě jakých konkrétních podkladů, jak získaných, a na základě jakých úvah vyhodnocených, došel žalovaný ke svým závěrům, a nemá tak ani možnost vznášet konkrétní žalobní námitky.

Nemožnost seznámit se s podklady rozhodnutí

9. Řízení bylo podle žalobce stíženo vadami, neboť mu nebylo umožněno seznámit se s žádnými podklady pro vydání rozhodnutí žalovaného, ani vyjádřit své stanovisko či vysvětlit případné sporné okolnosti.
10. Žalobce navrhl provést důkaz celým obsahem spisu žalovaného, svůj účastnický výsledek a výsledek osob, na základě jejichž zpráv či podnětů žalovaný dospěl k závěrům o důvodnosti svých rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svých vyjádřeních navrhnul žaloby jako nedůvodné zamítnout.
12. Žalovaný uvedl, že žalobci bylo k jeho žádosti dne 17. 5. 2011 vydáno osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Důvěrné“ pod č. j. NBÚ-086687 s platností do 16. 5. 2020. Na základě informací o nestandardním chování žalobce poskytnutých příslušnou zpravodajskou službou evidovaných pod č. j. D325/2017-NBÚ/P ve spojení s č. j. D363/2017-NBÚ/P, č. j. D528/2017-NBÚ/P a č. j. D608/2017-NBÚ/P (založeny pod položkami č. 3, 5, 6 a 8 v utajované části bezpečnostního svazku postoupeného soudu jako spis N041482/UI-133) shledal u osoby žalobce bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, pro které musel přistoupit ke zrušení platnosti osvědčení žalobce a rovněž k nevydání osvědčení pro vyšší stupeň utajení.
13. Závěry žalovaného byly potvrzeny v napadených rozhodnutích též ředitelem Úřadu. Žalovaný zopakoval, že s ohledem na § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací nemohly být v rozhodnutích uvedeny konkrétní informace, které naplnily skutkovou podstatu shledaného bezpečnostního rizika u účastníka řízení.

Bezpečnostní spolehlivost žalobce

14. Žalovaný uvedl, že bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací shledal na základě informací o nestandardním chování žalobce poskytnutých příslušnou zpravodajskou službou v jednání žalobce při kontaktu s konkrétní osobou, přičemž toto jednání je v rozporu s povinnostmi státního zaměstnance dle příslušného právního předpisu, resp. s interními normami Ministerstva obrany. Předmětné bezpečnostní riziko pak posuzoval dle kritérií uvedených v § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací. Písemnosti poskytnuté žalovanému zpravodajskou

službou jsou evidovány pod č. j. D534/2017-NBÚ/P, č. j. D609/2017-NBÚ/P, č. j. D743/2017-NBÚ/P a č. j. D744/2017-NBÚ/P a jsou založeny pod položkami č. 2, 3, 4 a 5 v utajované části bezpečnostního svazku postoupenému soudu jako spis N069552/UI-133. Tyto písemnosti poskytují ucelené a podrobné informace relevantní pro bezpečnostní řízení vedené o žalobci.

15. K námitkám žalobce konkrétně žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce, že si není závadového jednání vědom, není v souladu se shromážděným spisovým materiálem, jelikož z předmětných utajovaných písemností vyplývá, že se jednalo o plánované, účelové a vědomé chování.
16. K upozornění žalobce, že nemá možnost vznášet konkrétní žalobní námitky, žalovaný zdůraznil, že soud napadené rozhodnutí přezkoumává v plném rozsahu, přičemž se seznámí i s utajovanou částí bezpečnostního svazku vedeného k žalobci. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, v němž bylo konstatováno, že Úřad má za určitých okolností právo tomu, kdo je podrobován bezpečnostnímu řízení, výjimečně nesdělít, z jakých konkrétních skutkových důvodů byl shledán bezpečnostně nespolehlivým.
17. Žalovaný podotknul, že kladná pracovní hodnocení, účast na zahraničních misích ani spolupráce se zpravodajskou službou nejsou s to zhojit shledané bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, a to právě vzhledem k závažnosti jednání žalobce popsaného v předmětných utajovaných písemnostech. Cílem bezpečnostního řízení totiž není posouzení odborné kvalifikace či zásluh, ale zjištění, zda žadatel o vydání osvědčení fyzické osoby splňuje podmínky pro jeho vydání dle § 12 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací. Tvrzení, že žalobci nebylo jeho závadové chování vytýkáno ze strany zaměstnavatele, není pro bezpečnostní řízení relevantní, jelikož poznatky zpravodajské služby jsou utajovanou informací a žalovaný tyto informace hodnotil dle hledisek zákona o ochraně utajovaných informací, nikoli z pohledu pracovního práva. Ani skutečnost, že byl žalobce v minulosti držitelem osvědčení fyzické osoby, nemůže nic změnit na závěru o existenci bezpečnostního rizika u jeho osoby, jelikož podmínku bezpečnostní spolehlivosti je držitel osvědčení povinen splňovat po celou dobu platnosti této veřejné listiny.
18. K názoru žalobce ohledně možného „*nepochopení specifik práce v tiskovém oddělení*“ žalovaný uvedl, že spisovým materiálem je doloženo, že se žalobce choval nestandardním způsobem, který naplnil skutkovou podstatu bezpečnostního rizika dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací. Dále specifikoval, že se žalobce choval v rozporu s povinnostmi státního zaměstnance dle příslušných norem uvedených v napadených rozhodnutích.
19. Existence bezpečnostního rizika je podle žalovaného doložena shromážděným spisovým materiálem. Nesouhlas účastníka řízení není s to závěr o jeho bezpečnostní nespolehlivosti změnit.

K nedostatku odůvodnění

20. K důvodům vydaných rozhodnutí uvedl, že na základě informací o nestandardním chování žalobce poskytnutých příslušnou zpravodajskou službou evidovaných pod č. j. D534/2017-NBÚ/P, č. j. D609/2017-NBÚ/P, č. j. D743/2017-NBÚ/P a č. j. D744/2017-NBÚ/P shledal u osoby žalobce bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3

písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, přičemž upozornil, že skutečnosti uvedené v předmětných písemnostech jsou označeny stupněm utajení „Důvěrně“, a proto v rozhodnutí nemohly být s ohledem na § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací uvedeny konkrétní informace, které naplnily skutkovou podstatu shledaného bezpečnostního rizika u žalobce.

K nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí

21. Žalovaný upozornil, že nemá před vydáním rozhodnutí povinnost dát účastníkům bezpečnostního řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nicméně i v bezpečnostním řízení je nutno postupovat v souladu s článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož má mimo jiné, každý právo, aby se mohl vyjádřit ke shromážděným důkazům. V bezpečnostním řízení je toto právo zaručeno prostřednictvím práva nahlížet do bezpečnostního svazku před vydáním rozhodnutí, a to za podmínek uvedených v § 89 odst. 7 zákona č. 412/2005 Sb. Žalobce tohoto práva využil a dne 24. května 2017 nahlédl do neutajované části bezpečnostního svazku registrační č. NO41482. Žalovaný s žalobcem také provedl dne 7. 6. 2017 pohovor dle § 105 zákona o ochraně utajovaných informací.
22. Ohledně návrhu žalobce na provedení důkazu celým obsahem spisu žalovaného upozornil žalovaný na speciální úpravu dokazování v soudním řízení obsaženou v § 133 odst. 2 a 3 zákona o ochraně utajovaných informací a na související judikaturu. Zákon o ochraně utajovaných informací neváže postup stanovený v § 133 odst. 3 na skutečnosti klasifikované určitým konkrétním stupněm utajení. Tento postup se v obecné rovině uplatní na jakékoliv utajované informace, které jsou obsaženy ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie, pokud by jejich zpřístupněním mohlo dojít k ohrožení či vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie. Je proto zcela nerozhodné, jakým konkrétním stupněm utajení jsou dle § 4 zákona o ochraně utajovaných informací jednotlivé skutečnosti klasifikovány, rozhodující je zejména jejich povaha, obsah a vztah k jiným osobám. Pouze na základě posouzení těchto atributů lze dospět k závěru, zda zpřístupněním příslušných informací může či nemůže dojít k ohrožení či narušení činnosti v zákoně uvedených subjektů.
23. Ohledně návrhu žalobce na provedení jeho výsledku a výsledku osob, na základě jejichž zpráv či podnětů dospěl k závěru o důvodnosti svých rozhodnutí, opětovně poukázal na § 133 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

24. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i z moci úřední.
25. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas v intencích § 51 s. ř. s.

Zjištění vycházející z obsahu neutajované části správního spisu

26. Z obsahu správního spisu k věci sp. zn. 3 A 167/2017 soud zjistil, že dne 22. 3. 2017 požádal žalobce o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Tajné“. Přípisem ze

dne 23. 5. 2017, č. j. 47913/2017-NBÚ/P, byl žalobce vyzván podle § 105 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací k dostavení se na osobní pohovor dne 7. 6. 2017 v 9:00 hodin z důvodu zjištění skutečností, které je třeba objasnit pro zjištění skutečného stavu věci. Dne 7. 6. 2017 byl se žalobcem v sídle žalovaného proveden pohovor, z něhož byl vyhotoven protokol o pohovoru.

27. Z protokolu o pohovoru vyplývá, že k dotazu, zda dodržuje a vždy dodržoval interní předpisy týkající se poskytování informací mezi zaměstnanci Ministerstva obrany a zejména pak informací osobám či subjektům mimo rezort Ministerstva obrany, žalobce uvedl: *„Nevím o ničem konkrétním. Nemyslím si, že bych je porušil. Ohledně dodržování nařízení dle Úkolového listu ministra obrany č. 648/2014-1140 ze dne 17. 2. 2014 mohu říci, že tento předpis znám. Pokud se chci setkat s někým mimo prostory ministerstva, tak musím mít souhlas nadřízeného. Pokud jsem měl takové jednání v pracovní době, tak jsem o tom vždy informoval svého ředitele a měl jeho ústní povolení. Pokud vím, o těchto schůzkách a souhlasech ředitele s nimi se nevede žádný přehled. Jednalo se pouze o několik schůzek.“*

28. Na dotaz, zda udržuje nějaké osobní mimopracovní, popřípadě nestandardní kontakty s novináři, nebo se zástupci sdělovacích prostředků, sdělil žalobce, že:

„(s) řadou z nich se znám, za ty roky je možné, že jsem se s některými z nich potkal na nějakých akcích. Ale většinou se jednalo o akce, na kterých jsem byl z pracovních důvodů. Došlo i na osobní setkání, že jsme se viděli na nějaké společenské akci, např. na recepci na americkém velvyslanectví, kam jsem dostal osobní pozvánku. Tam jsem potkal některé zástupce tisku a médií, na konkrétní osoby si nevzpomínám. Určitě se mohly vést rozhovory, týkající se zaslaných dotazů, zda a kdy na ně odpovíme, zda byl již připraven nějaký avizovaný dokument MO, popř. kdy bude. Pokud se jednalo o novináře, se kterým běžně pracovně komunikujeme, tak mu informaci sdělím i při této společenské nepracovní akci. Může se jednat o obecnější sdělení ale i o konkrétnější informace. Některým setkáním se nedá vyhnout, a pokud je dotyčný naším pracovním protějškem, nelze se před ním schovat ani se s ním nebavit. Co se týká pak souhlasu ředitele s poskytnutím informace mimo prostory MO, tak to nepovažuji za porušení tohoto nařízení, pokud se jedná o informace, které jsou součástí či souvisí s informacemi, které byly normálně již sdělovacím prostředkům poskytnuty. Pokud se jedná o informaci, která dosud nebyla sdělena sdělovacím prostředkům, takovou bych neměl sdělit. Zpravidla pak o takovém setkání informuji svého nadřízeného. Pokud se ptáte na nestandardní kontakty s novináři, tak takové nemám. Kromě společenských akcí nemám žádné kontakty s novináři či zástupci sdělovacích prostředků.“

29. Dne 27. 7. 2017 žalovaný vydal prvostupňové rozhodnutí I, doručené žalobci dne 9. 8. 2017. V odůvodnění žalovaný odkázal na kopie zpráv příslušné zpravodajské služby k žalobci ze dnů 24. 4. 2017, 11. 5. 2017, 7. 3. 2017 a 19. 4. 2017, které si Úřad opatřil ve dnech 28. 4. 2017, 18. 5. 2017 a 21. 6. 2017, a které zařadil do utajované části bezpečnostního svazku žalobce pod poř. č. 2, 3, 4 a 5 ve stupni utajení „Důvěrně“. K nim uvedl, že je nelze v rozhodnutí blíže specifikovat. Podle § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací na ně Úřad odkázal a v obecné rovině uvedl, že vedly ke shledání přítomnosti bezpečnostního rizika u žalobce ve spojení s utajovanými informacemi uvedenými ve zprávách příslušných zpravodajských služeb.

30. Úřad na základě zjištěných skutečností a informací obsažených v utajovaných zprávách příslušných zpravodajských služeb evidovaných v bezpečnostním svazku shledal u žalobce

existenci bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, a to chování, které má vliv na důvěryhodnost a ovlivnitelnost žalobce a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace.

31. Úřad ke shledanému bezpečnostnímu riziku podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací uvedl, že se týká jednání žalobce při kontaktu s konkrétní osobou, přičemž toto jednání je v rozporu s povinnostmi státního zaměstnance dle příslušného právního předpisu, resp. interními normami Ministerstva obrany. Jednání, ve kterém bylo shledáno bezpečnostní riziko, se žalobce dopouštěl a dopouští úmyslně, dlouhodobě a opakovaně, i na základě vlastní iniciativy. Docházelo k němu v rozhodném období podle § 14 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací.
32. Úřad konstatoval, že přihlédl podle § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost žalobce utajovat informace, dále k době výskytu, rozsahu, charakteru a k chování žalobce v období podle § 14 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací. Úřad v mezích § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací konstatoval, že skutečnost, ve které bylo shledáno bezpečnostní riziko, může významnou měrou ovlivnit schopnost žalobce utajovat informace, neboť činí žalobce nedůvěryhodným, a tudíž nedává Úřadu žádnou záruku, že bude jako držitel osvědčení vždy nakládat s utajovanými informacemi odpovědně a svědomitě, dodržovat veškeré zákonem stanovené povinnosti a nedopouštět se jejich zneužití ve svůj prospěch či prospěch jiných osob. Z tohoto důvodu žalobce nesplnil podmínku bezpečnostní spolehlivosti uvedenou v § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací a osvědčení mu nelze vydat.
33. Úřad uvedl, že v popisu skutkové podstaty uvedeného bezpečnostního rizika nemůže podle § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací uvést bližší informace o konkrétním chování žalobce, které má vliv na důvěryhodnost a ovlivnitelnost žalobce a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace, neboť by tím byl závažným způsobem ohrožen zájem zpravodajské služby, resp. zájem České republiky, na ochraně Úřadu postoupených informací.
34. Vlastní vyhodnocení podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí je obsaženo v dokumentu „Vyhodnocení bezpečnostního řízení“, založeném pod poř. č. 7 v utajované části bezpečnostního svazku žalobce.
35. Proti prvostupňovému rozhodnutí I podal žalobce dne 25. 8. 2017 rozklad.
36. K rozkladu se vyjádřila rozkladová komise, která v usnesení ze dne 20. 9. 2017, č. j. 180/2017-NBÚ/07-OP, doporučila rozklad zamítnout podle § 131 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací a prvostupňové rozhodnutí I potvrdit. Měla přitom za to, že byl skutkový stav zjištěn plně v rozsahu § 89 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací a není na místě provádět další důkazy, například výsledky svědků. Ztotožnila se se závěrem Úřadu o tom, že žalobce představoval bezpečnostní riziko svými kontakty s blíže neuvedenou osobou. Upozornila na to, že Úkolový list ministra obrany ČR ze dne 17. 2. 2014, č. 648/2014-114 výslovně uvádí: „*K pracovním a služebním jednáním ukládám veškerá tato jednání mezi zaměstnanci Ministerstva obrany a zaměstnanci Ministerstva obrany a třetími stranami provádět výhradně v objektu resortu Ministerstva obrany. V případech, kdy to vzhledem k okolnostem není možné, toto povoluje ředitel odboru či sekce.*“ Tuto povinnost spolu s povinností mlčenlivosti státního zaměstnance s přihlédnutím k jeho postavení dle rozkladové komise žalobce svými kontakty nedodržel. Rozkladem napadené prvostupňové

rozhodnutí I pak vzala rozkladová komise za důvěryhodné, a to i v konfrontaci s dalšími důkazy provedenými v bezpečnostním řízení s vyzdvižením vyjádření žalobce v rámci pohovoru ze dne 7. 6. 2017.

37. Rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí I byl následně zamítnut a rozhodnutí potvrzeno napadeným rozhodnutím I ze dne 19. 10. 2017.
38. Ze správního spisu k věci sp. zn. 3 A 168/2017 soud zjistil, že dne 11. 3. 2011 požádal žalobce o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „*Důvěrné*“. Osvědčení fyzické osoby č. NBÚ-086687 pro stupeň utajení „*Důvěrné*“ bylo žalobci vydáno dne 17. 5. 2011 s platností od téhož dne do 16. 5. 2020. Přípisem ze dne 4. 5. 2017, č. j. 42192/2017-NBÚ/P, byl žalobce informován o zahájení řízení podle § 101 zákona o ochraně utajovaných informací, konkrétně o zahájení bezpečnostního řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „*Důvěrné*“ z důvodu výskytu důvodné pochybnosti, zda žalobce i nadále splňuje podmínky podle § 12 zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobci byla tato písemnost doručena dne 10. 5. 2017. Podáním doručeným žalovanému dne 17. 5. 2017 požádal žalobce o umožnění nahlédnout do příslušného bezpečnostního svazku. K nahlédnutí došlo dne 24. 5. 2017 od 13:10 hod. do 14:00 hod.
39. Prvostupňovým rozhodnutím II ze dne 27. 7. 2017 následně žalovaný zrušil žalobci platnost osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „*Důvěrné*“, číslo NBÚ-086687, jelikož žalobce přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací. V odůvodnění žalovaný odkázal na informace ze zpráv příslušných zpravodajských služeb, které Úřad obdržel ve dnech 13. 3. 2017, 27. 4. 2017, 28. 4. 2017 a 18. 5. 2017, jež zařadil do utajované části bezpečnostního svazku žalobce pod poř. č. 3, 5, 6 a 8, ve stupni utajení „*Důvěrné*“, k nimž uvedl, že je nelze v rozhodnutí blíže specifikovat.
40. Podle § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací na ně Úřad odkázal a v obecné rovině uvedl, že vedly ke shledání přítomnosti bezpečnostního rizika u žalobce ve spojení s utajovanými informacemi uvedenými ve zprávách příslušných zpravodajských služeb. Jelikož informace vzbudily důvodnou pochybnost o tom, zda žalobce i nadále splňuje podmínky pro vydání osvědčení, Úřad zahájil řízení o zrušení platnosti osvědčení žalobce. Současně Úřad odkázal na str. 2 a 3 svého rozhodnutí na odpovědi žalobce v rámci pohovoru ze dne 7. 6. 2017.
41. Úřad shledal u žalobce existenci bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, a to chování, které má vliv na důvěryhodnost a ovlivnitelnost žalobce a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace. Úřad uvedl, že v popisu skutkové podstaty uvedeného bezpečnostního rizika nemůže podle § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací uvést bližší informace o konkrétním chování žalobce, které má vliv na důvěryhodnost a ovlivnitelnost žalobce a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace, neboť by tím byl závažným způsobem ohrožen zájem zpravodajské služby, resp. zájem České republiky, na ochraně Úřadu postoupených informací.
42. Úřad ke shledanému bezpečnostnímu riziku podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací uvedl, že k němu docházelo v rozhodném období podle § 14 odst. 4 zákona a týká se jednání žalobce při kontaktu s konkrétní osobou, přičemž toto jednání je v rozporu s povinnostmi státního zaměstnance dle příslušného právního předpisu, resp.

interními normami Ministerstva obrany. Vlastní vyhodnocení podkladů pro vydání tohoto rozhodnutí je obsaženo v dokumentu „Vyhodnocení bezpečnostního řízení“, založeném pod poř. č. 10 v utajované části bezpečnostního svazku žalobce. Úřad přihlédl podle § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost žalobce utajovat informace, dále k době výskytu, rozsahu, charakteru a k chování žalobce v období podle § 14 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací. Úřad v mezích § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací konstatoval, že skutečnost, ve které bylo shledáno bezpečnostní riziko, může významnou měrou ovlivnit schopnost žalobce utajovat informace, neboť činí žalobce nedůvěryhodným, a tudíž nedává Úřadu žádnou záruku, že bude žalobce jako držitel osvědčení vždy nakládat s utajovanými informacemi odpovědně a svědomitě, dodržovat veškeré zákonem stanovené povinnosti a nedopouštět se jejich zneužití ve svůj prospěch či prospěch jiných osob. Z tohoto důvodu žalobce přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, neboť u něho bylo zjištěno bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací.

43. Úřad doplnil, že platnost osvědčení zaniká podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně utajovaných informací dnem vykonatelnosti tohoto rozhodnutí, a to jeho doručením žalobci. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 9. 8. 2017.
44. Proti prvostupňovému rozhodnutí II podal žalobce dne 25. 8. 2017 rozklad.
45. K rozkladu se vyjádřila rozkladová komise, která v usnesení ze dne 20. 9. 2017, č. j. 182/2017-NBÚ/07-OP, doporučila rozklad zamítnout podle § 131 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací a prvostupňové rozhodnutí II potvrdit. Měla přitom za to, že byl skutkový stav zjištěn plně v rozsahu ustanovení § 89 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací a není na místě provádět další důkazy, například výsledky svědků apod., a ztotožnila se přitom se závěrem Úřadu o tom, že žalobce představoval bezpečnostní riziko svými kontakty s blíže neuvedenou osobou.
46. Upozornila rovněž na to, že Úkolový list ministra obrany ČR ze dne 17. 2. 2014, č. 648/2014-114 výslovně uvádí: „*K pracovním a služebním jednáním ukládám veškerá tato jednání mezi zaměstnanci Ministerstva obrany a zaměstnanci Ministerstva obrany a třetími stranami provádět výhradně v objektu resortu Ministerstva obrany. V případech, kdy to vzhledem k okolnostem není možné, toto povoluje ředitel odboru či sekce.*“ Tuto povinnost spolu s povinností mlčenlivosti státního zaměstnance s přihlédnutím k jeho postavení dle rozkladové komise žalobce svými kontakty nedodržel. Rozkladová komise přitom vzala v potaz též pracovní náplň a funkci zastávanou žalobcem a jeho sdělení při pohovoru konaném dne 7. 6. 2017. Rozkladem napadené prvostupňové rozhodnutí II pak vzala rozkladová komise za důvěryhodné, a to i v konfrontaci s dalšími důkazy provedenými v bezpečnostním řízení.
47. Rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí II byl následně zamítnut a rozhodnutí potvrzeno napadeným rozhodnutím II. ze dne 19. 10. 2017.

Posouzení žaloby

Nutnost utajit a vyloučit z nahlížení utajovanou část bezpečnostních svazků žalobce

48. Soud se nejprve zabýval nutností utajit a vyloučit z nahlížení utajovanou část bezpečnostního svazku žalobce.

49. Podle § 45 odst. 3 s. ř. s. „*předseda senátu vyloučí z nahlížení ty části spisu, které podle označení správního orgánu obsahují utajované informace chráněné zvláštním zákonem (Zákon č. 412/2005 Sb.) nebo jiné informace chráněné podle zvláštních zákonů.*“
50. Podle § 45 odst. 4 s. ř. s. „*z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odst. 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem. Z nahlížení nelze vyloučit ani ty části spisu, do nichž měl účastník právo nahlížet v řízení před správním orgánem.*“
51. Podle § 107 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací „*v řízení o vydání osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Tajné Úřad provede úkony podle odstavce 1 a dále ověří identitu účastníka řízení; k ověření identity účastníka řízení může požádat příslušnou zpravodajskou službu, popřípadě policii. Pokud získané informace nepostačují pro zjištění úplného stavu věci, lze je ověřit nebo doplnit na žádost Úřadu šetřením příslušné zpravodajské služby nebo policie k účastníkovi řízení a k osobám starším 18 let žijícím s účastníkem řízení v domácnosti.*“
52. Podle § 124 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací „*údaje uvedené v bezpečnostním svazku je možné využívat pouze pro potřeby plnění úkolů podle tohoto zákona.*“
53. Speciální úpravu nakládání s utajovanými informacemi v soudním řízení zakotvuje § 133 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací. Podle tohoto ustanovení se „*[d]okazování v soudním řízení provádí tak, aby byla šetřena povinnost zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích obsažených ve výsledcích šetření nebo v údajích z evidencí zpravodajských služeb nebo policie. K těmto okolnostem lze provést důkaz výsledkem jen tehdy, byl-li ten, kdo povinnost mlčenlivosti má, této povinnosti příslušným orgánem zproštěn; zprostit mlčenlivosti nelze pouze v případě, kdy by mohlo dojít k obrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie; přiměřeně se postupuje i v případech, kdy se důkaz provádí jinak než výsledkem.*“
54. Odst. 3 upravuje postup při oddělení utajované části spisu: „*Úřad označí okolnosti uvedené v odstavci 2, o kterých tvrdí, že ve vztahu k nim nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být obrožena nebo vážně narušena; do oddělených částí spisu účastník řízení, jeho zástupce a osoby zúčastněné na řízení nahlížet nemohou. V ostatním nejsou ustanovení zvláštního právního předpisu o dokazování, označování částí spisu a nahlížení do něj dotčena.*“
55. Soud vycházel z právního názoru vyjádřeného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, č. 3667/2018 Sb. NSS. V něm rozšířený senát odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3 As 63/2012 - 25, podle nějž je „*nutné důvod neposkytnutí utajované informace účastníku řádně odůvodnit a nezasahovat do jeho procesních práv více, než je nezbytně nutné za účelem ochrany výše uvedených veřejných zájmů. Samozřejmě je přitom nutné splnit výše uvedené zákonné podmínky, za nichž je možné k neposkytnutí utajované informace účastníku řízení před soudem přistoupit. Vzhledem k tomu, že postavení účastníka řízení je v takových případech oslabené a tento do jisté míry ztrácí možnost hájit se, soud pak musí „suplovat“ procesní aktivitu účastníka a přezkoumat napadené rozhodnutí i nad rámec žalobních námitek.*“
56. Konkrétní podmínky aplikace § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací při přezkumu bezpečnostního řízení shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 1 As 83/2009-60. Podle tohoto rozsudku je za podmínek § 133 odst. 3 zákona o

ochraně utajovaných informací z nahlížení v rámci soudního řízení nutno vyloučit ty části spisu, které obsahují utajované informace; z nahlížení naopak obecně nelze vyloučit části spisu, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem (za podmínek § 46 odst. 6 s. ř. s. ve spojení s § 58 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací) – zde by k vyloučení mohlo dojít pouze v případě možného ohrožení nebo vážného narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie, přičemž i v takovém případě by měl soud zvážit možnost poskytnout účastníkovi bezpečnostního řízení (žalobci) alespoň anonymizované či agregované údaje. Pokud by pak nebylo vůbec možné poskytnout žalobci přístup k utajovaným informacím, a to ani v určité omezené formě, není soud vázán žalobními body a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými.

57. Po podrobném seznámení se s utajovanou částí bezpečnostního svazku ve věci sp. zn. 3 A 167/2017 a sp. zn. 3 A 168/2017 dospěl městský soud k závěru, že bezpečnostní svazky obsahují informace takové povahy, že by jejich zveřejnění mohlo vést k ohrožení či závažnému narušení činnosti zpravodajské služby. K negativním důsledkům by mohla vést žalobcova vědomost o konkrétně využitých zpravodajských metodách (jakkoli o nich může mít obecné znalosti). Zájem na utajení informací obsažených ve zprávách zpravodajské služby tedy v nynější věci převažuje nad žalobcovým právem seznámit se s utajovanou částí bezpečnostního svazku.
58. V předmětné věci proto tehdejší předseda senátu rozhodl podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací usnesením ze dne 7. 1. 2021, č. j. 3 A 167/2017 - 39, o oddělení utajované části bezpečnostních svazků a jejich vyloučení z nahlížení, jelikož se ztotožnil se žalovaným, že by tím mohla být ohrožena nebo vážně narušena činnost zpravodajských služeb nebo policie.

Bezpečnostní spolehlivost žalobce

59. Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, podle něž lze osvědčení vydat fyzické osobě, která je bezpečnostně spolehlivá. U žalobce bylo shledáno bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) téhož zákona, tedy „*chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace*“. Podle § 14 odst. 6 téhož zákona platí: „*Při posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4.*“
60. Uvedená ustanovení, zejména vymezení toho, co lze považovat za bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, byla komplexně vyložena v rozsudku č. j. 7 As 31/2011-101:

„Zde zákon reflektuje, že v realitě života mohou mít ty samé vzorce chování v různých případech velmi odlišné důsledky a že v takových případech by byl každý zákonný automatismus kontraproduktivní. Záleží vždy na kontextu, tedy na době, situaci, povaze jednajícího a mnoha dalších zákonem jen obtížně definovatelných okolnostech. Zákonodárce proto v citovaném ustanovení zcela záměrně užívá slova ‚lze‘, jímž správnímu orgánu vymezuje prostor pro komplexní, všestrannou a do hloubky konkrétních okolností jednotlivého případu jdoucí úvahu o tom, zda v daném případě je bezpečnostní riziko vskutku dáno, i když je splněna nutná vstupní podmínka, tedy

naplnění některé konkrétní skutkové podstaty uvedené v písmenech a) až j) citovaného ustanovení. K tomu, podle jakých pravidel a na základě jakých kritérií má být správní úvaha vedena, je obsaženo vodítko v § 14 odst. 6 zákona o utajovaných informacích. Při posuzování, zda skutečnost uvedená v § 14 odst. 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží

– k tomu, do jaké míry může tato skutečnost ovlivnit schopnost zkoumané osoby utajovat informace; zvažuje se tedy, zda a případně v jaké míře vůbec má dotyčná skutečnost vliv na schopnost zkoumané osoby utajovat informace, a tedy nedopustit jejich prozrazení, ať již z jakéhokoli důvodu a jakoukoli formou;

– k době výskytu uvedené skutečnosti; zejména proto, že nezřídka se míra rizika prozrazení utajované informace v čase z různých důvodů mění, ač jinak řada dalších okolností zůstává obdobná;

– k jejímu rozsahu; tj. nepochybně především k rozsahu, tj. jakési velikosti, významnosti v obecném slova smyslu, příp. míře opakování či délce trvání rizikové skutečnosti, její obecné závažnosti aj.;

– k charakteru této skutečnosti; tedy např. míře její zavrženíhodnosti či naopak omluvitelnosti, k tomu, nakolik je obecně či speciálně nebezpečná pro určité žádoucí hodnoty či zájmy aj., a

– k (všeobecnému) chování fyzické osoby v zákonem stanoveném rozhodném období uvedeném v § 14 odst. 4.

Znamená to tedy, že úvaha podle § 14 odst. 3 a 6 zákona o utajovaných informacích musí v první řadě vycházet z dostatečných skutkových zjištění o všech rozhodných znacích skutkové podstaty podle některého z písmen odstavce 3 citovaného ustanovení a o všech rozhodných vodítcích vyplývajících z jeho odstavce 6. Zjištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko. (...) Posuzování informační hodnoty určitého zjištění je nutně vždy úvahou pravděpodobnostní, založenou v určité míře na odhadu. Proto (a Nejvyšší správní soud to zmínil již ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2009, čj. 5 As 44/2006-74) někdy pro závěr o existenci bezpečnostního rizika postačí zjištění, že je pravděpodobné, že příslušná zákonem předvídaná skutková podstata byla naplněna. Může tomu tak být ovšem pouze v případě, že taková eventualita je nejpravděpodobnějším vysvětlením skutkových zjištění a že se na základě dostupných údajů jeví být významně pravděpodobnější než jiná v úvahu připadající vysvětlení.“

61. Žalovaný v napadených rozhodnutích uvedl, že bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací shledal na základě informací o nestandardním chování žalobce poskytnutých příslušnou zpravodajskou službou, spočívajícím v jednání žalobce při kontaktu s konkrétní osobou, přičemž toto jednání bylo v rozporu s povinnostmi státního zaměstnance dle příslušných právních předpisů i s interními normami Ministerstva obrany. Dále odkázal na výsledky pohovoru s žalobcem.
62. Soud se dne 24. 6. 2022 seznámil s utajovanými informacemi obsaženými v oddělené části spisu. Po seznámení se s utajovanými informacemi soud shledal, že tyto informace jednoznačně potvrzují závěr žalovaného o existenci bezpečnostního rizika u žalobce.
63. Podklady napadených rozhodnutí považuje soud za relevantní pro posouzení existence bezpečnostního rizika a zároveň za věrohodné a dostatečně přesvědčivé. Jejich obsahem je

celá řada konkrétních zjištění, která ve svém souhrnu jednoznačně potvrzují závěr žalovaného o existenci bezpečnostního rizika u žalobce ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, spočívajícího v nestandardních kontaktech žalobce a třetí osoby. V žádném případě se nejednalo o běžná setkání a předávání informací při společenských akcích. Doba trvání, rozsah i charakter těchto kontaktů jsou podrobně popsány v utajovaných písemnostech, ze kterých žalovaný při rozhodování vycházel.

64. Soud přezkoumával postup a důvody pro zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby v úplnosti a dospěl k závěru, že tvoří dostatečný podklad pro závěr, který byl vyjádřen v žalobou napadených rozhodnutích. Vzhledem k tomu, že obsahem zpráv jsou utajované informace, je soud v odůvodnění svého rozhodnutí limitován, neboť zjištěné skutečnosti může uvést jen takovým způsobem, aby nepopřel smysl utajovaných informací (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 7 As 18/2014-29). Proto se musel omezit jen na výše uvedené konstatování skutečností, které z podkladů rozhodnutí vyplývají.
65. Soud uzavírá, že se seznámil s utajovanou částí bezpečnostních svazků a dospěl k závěru, že obsahují dostatek relevantních a zcela konkrétních informací zpravodajské služby o chování žalobce. Závěr o nestandardních kontaktech žalobce s třetí osobou svědčící o jeho neschopnosti utajovat informace je utajovanou částí bezpečnostního svazku dostatečně podložen. Za těchto okolností je kvalifikace chování žalobce jako bezpečnostního rizika opřena o náležitě zjištěný skutkový stav. Dokazování v řízení před správním soudem může být provedeno pouze v případě, že soud neshledá důvod pro vyloučení určité informace z dokazování, byť by tato informace měla charakter utajované skutečnosti. V daném případě jsou v utajované části správního spisu jsou založeny podklady, na základě kterých soud dospěl k závěru, že by seznámení žalobce s utajovanými informacemi mohlo vést k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb. Proto soud návrhu žalobce na doplňování dokazování ve vztahu k jeho osobě nevyhověl.
66. Žalobce dále uvádí, že ze strany žalovaného mohlo dojít k zásadnímu nepochopení jeho pracovních úkolů a specifik práce v tiskovém oddělení a odboru komunikace, a tím i přinejmenším k nesprávným závěrům o naplnění podmínek § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací. Podle § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací „*při posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4.*“ K tomu soud po seznámení s utajovanými informacemi obsaženými v oddělené části spisu konstatuje, že povaha sledovaných kontaktů žalobce rozhodně neodpovídá pracovním úkolům pracovníka tiskového oddělení Ministerstva obrany.
67. Pro nevydání osvědčení nadto postačuje podle § 14 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací „bezpečnostní riziko“. Jak plyne z právního názoru vyjádřeného v rozsudku č. j. 9 As 9/2010-94: „*Pojem ‚riziko‘ v sobě zahrnuje určitou obavu, nebezpečí, možnost škody, ohrožení. Pojem bezpečnostního rizika je tedy nutno vykládat tak, že shromážděné podklady se vyhodnocují ve vztahu k eventuální možnosti bezpečnostního rizika, což znamená, že pro závěr o bezpečnostní nespolehlivosti postačuje již samotné podezření z existence bezpečnostních rizik (srovnej rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5 As 44/2006 - 74).*“
68. Zcela irelevantní jsou pro bezpečnostní spolehlivost žalobcem zdůrazňované informace o jeho pracovních zkušenostech a hodnoceních, či o spořádanosti soukromého života.

Kladná pracovní hodnocení, účast žalobce na zahraničních misích, ani spolupráce se zpravodajskou službou nejsou s to zhojit shledané bezpečnostní riziko dle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, a to právě vzhledem k závažnosti jednání žalobce popsaného v předmětných utajovaných písemnostech. Cílem bezpečnostního řízení totiž není posouzení odborné kvalifikace či zásluh žalobce, ale zjištění, zda žadatel o vydání osvědčení fyzické osoby splňuje podmínky pro jeho vydání dle § 12 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, či nikoliv.

69. Ohledně těchto současných bezpečnostních rizik pak z logiky věci nemůže obstát ani argument, že žalobce dříve podmínky pro vydání osvědčení fyzické osoby pro různé stupně utajení splňoval. Podmínku bezpečnostní spolehlivosti je totiž držitel osvědčení povinen splňovat po celou dobu platnosti této veřejné listiny. Nelze také připustit, aby se z procesu vydávání osvědčení fyzické osoby stala čistě formální procedura bez prověřování bezpečnostní spolehlivosti osoby, která již byla v minulosti jeho držitelem. Takovýto postup by ostatně směřoval zcela proti účelu a smyslu bezpečnostního řízení, tj. ochraně bezpečnosti státu, včetně jeho obyvatel.
70. Žalobní námitka není důvodná.

Odůvodnění napadených rozhodnutí

71. Žalobce dále namítal nedostatky v odůvodnění napadených rozhodnutí.
72. Podle § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací „v odůvodnění se uvedou důvody vydání rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení a při použití právních předpisů. Jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se Úřad řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.“
73. Žalovaný v rámci obou prvostupňových rozhodnutí odkazoval na konkrétní výpovědi žalobce při pohovoru ze dne 7. 6. 2017, které dával do kontextu s pracovními povinnostmi žalobce ohledně styků s osobami mimo Ministerstvo obrany (včetně osobních mimopracovních styků), a se zjištěními založenými v utajené části spisu. Tuto argumentaci pak převzal v rámci vypořádání rozkladů žalobce do svých rozhodnutí také ředitel Úřadu.
74. Ředitel Úřadu v napadených rozhodnutích I a II na str. 9 a 10 vypořádal námitky žalobce ohledně jeho neformálních kontaktů s novináři, které žalobce nepovažoval za nestandardní, a odkázal na rozpor těchto tvrzení žalobce se zjištěními zpravodajské služby v utajených částech bezpečnostních svazků. Ačkoliv ředitel Úřadu nevypořádal dílčí námitku žalobce ohledně jeho dřívějšího obdržení osvědčení fyzické osoby pro různé stupně utajení a jeho uchovávání utajovaných informací po dobu 18 let působení v ozbrojených složkách, nejedná se dle soudu o vadu, pro kterou by měla být napadená rozhodnutí zrušena. Tyto žalobcem uvedené skutečnosti nejsou pro vydání nového aktuálního osvědčení rozhodné.
75. Závěr, že se žalobce choval v rozporu s povinnostmi státního zaměstnance dle příslušných právních norem a v rozporu s Úkolovým listem ministra obrany ČR ze dne 17. 2. 2014, č. 648/2014-1140, ev. pod č. j. 58101/2017-NBÚ/P, a že nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací, žalovaný odůvodnil v prvostupňových rozhodnutích odkazem na odpovědi žalobce z pohovoru ze

dne 7. 6. 2017 a na přílohy poř. č. 2, 3, 4 a 5 (resp. poř. č. 3, 6 a 8) v utajovaných částech bezpečnostního svazku žalobce. Důraz přitom položil na vybrané konkrétní odpovědi žalobce (viz body 27 a 28 tohoto rozsudku).

76. Žalovaný v obou prvostupňových rozhodnutích (str. 4) uvážil také o zjištěných skutečnostech s ohledem na naplnění podmínek dle § 14 odst. 6 zákona o ochraně utajovaných informací. Soud přitom neshledal překročení mezí správního uvážení. Úvaha žalovaného je v obou prvostupňových rozhodnutích z výše uvedených důvodů dostatečně zřejmá. Námitky žalobce uvedené v rozkladu pak byly vypořádány ředitelem Úřadu v napadených rozhodnutích na str. 8 až 10 s odkazem právě na specifikum vycházení z utajovaných podkladů v bezpečnostním řízení a na samotný charakter jednání žalobce, kterým naplnil skutkovou podstatu bezpečnostního rizika podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací.
77. Soud nemohl přisvědčit ani obecné námitce překvapivosti rozhodnutí, resp. jejich nemorálnosti. Prvostupňová rozhodnutí obsahovala srozumitelnou a přezkoumatelnou úvahu žalovaného. Žalobce navíc v rámci řízení nahlížel dne 24. 5. 2017 do neutajené části spisu. Z napadených rozhodnutí je patrné, že žalovaný uvedl, z jakých dokumentů a dalších podkladů vycházel. Tvrzené subjektivní překvapení žalobce z výsledku řízení nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí.
78. Soud se s utajovanou částí bezpečnostních svazků žalobce seznámil, a konstatuje, že utajované informace korespondují se závěrem napadených rozhodnutí, neboť je z nich zřejmá pochybnost o bezpečnostní spolehlivosti žalobce. Získané utajované informace zakládají podezření z existence bezpečnostního rizika, a to i s přihlédnutím k výpovědi žalobce. Soud se proto ztotožnil s obavou ředitele Úřadu o existenci bezpečnostního rizika u žalobce, jak je popsáno na str. 8 a 9 obou napadených rozhodnutí.
79. Soud v této souvislosti považuje za nutné zdůraznit, že smyslem bezpečnostního řízení je ověřit, komu přiznat mimořádné oprávnění seznamovat se s utajovanými informacemi nebo vykonávat citlivou činnost. Toto řízení je ovládáno zásadou „v pochybnostech v neprospěch“. Znamená to, že pro konstatování bezpečnostního rizika, případně negativní okolnosti, postačí toliko oprávněná pochybnost o jeho (její) existenci.
80. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného byla vydána zcela v souladu s touto zásadou, když z odůvodnění napadených rozhodnutí je patrné, že Úřadu a řediteli Úřadu v průběhu řízení vznikly oprávněné pochybnosti o schopnosti žalobce uchovávat utajované informace, přičemž důvody, pro které k tomuto závěru správní orgány v rozhodnutích dospěly, vyplývají především z utajovaných informací. Zpřístupněním výše zmíněných informací žalobci by vzhledem k jejich povaze a obsahu mohlo dojít k narušení činnosti příslušné zpravodajské služby.
81. Důvody rozhodnutí jsou zcela srozumitelným a přezkoumatelným způsobem, byť – vzhledem k charakteru informací zcela legitimně – v obecnější rovině, vyloženy též v rámci napadených rozhodnutí, a to s přihlédnutím na konkrétní odpovědi žalobce na otázky při pohovoru dne 7. 6. 2017. Jejich zákonnost tak co do přesvědčivosti a úplnosti závěrů správních orgánů obou stupňů ob stojí.
82. V projednávané věci postačuje sdělení „podstaty důvodů“ rozhodnutí v obecné rovině, není třeba žalobci předestřít veškeré skutečnosti a důkazy, které plynou z utajené části spisu. Správní orgány tak vzhledem ke své zákonné povinnosti mlčenlivosti nepochybily, pokud

sdělily žalobci v obecné rovině, jaké skutečnosti vyplývají z utajovaných podkladů. Konkrétně sdělily, že bezpečnostní riziko je spatřováno v kontaktech žalobce s konkrétní osobou, přičemž toto jednání je též v rozporu s povinnostmi státního zaměstnance dle příslušného právního předpisu, resp. interními normami Ministerstva obrany (viz bod 61 tohoto rozsudku). Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je v daném případě založeno na existenci utajované informace, a proto nelze klást náročnější požadavky na konkrétnost a kvalitu jejich argumentace.

83. Dle ustálené judikatury správních soudů jsou jistá omezení v rozsahu odůvodnění správního orgánu, který pracuje s utajovanými informacemi, nezbytná, plynou z povahy věci a odpovídají ústavně chráněným hodnotám. Pokud by snad v odůvodnění správního rozhodnutí musel správní orgán přesně a jmenovitě uvést veškeré skutečnosti, které z utajovaných informací plynou, ztratilo by jejich utajení smysl a takový postup by ohrozil jiná ústavně chráněná práva a hodnoty, typicky ochranu bezpečnostních zájmů státu a ochranu práv jiných osob (viz nález Ústavního soudu ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, body 55–57).
84. Z povahy věci totiž plyne, že pokud jsou tyto důvody vystavěny na utajovaných informacích, které nelze žalobci zpřístupnit, nelze je ani uvést v odůvodnění správního či soudního rozhodnutí. K zásahu do veřejného zájmu na utajení informací sdělených zpravodajskou službou by nepochybně došlo nejen zpřístupněním zpráv žalobci, ale i jiným sdělením informací v nich uvedených. Odůvodnění správních i soudních rozhodnutí proto mohou být konkrétní jen do té míry, aby nedošlo k narušení zájmu na utajení informací. V projednávané věci to vedlo k rámcovému vymezení důvodů bezpečnostní nespolehlivosti žalobce.
85. Žalobní námitka není důvodná.

Nezpřístupnění utajené části spisů žalobci

86. Žalobce konečně namítá, že se v průběhu bezpečnostních řízení nemohl seznámit s obsahem utajené části spisů a oponovat v nich uvedeným skutečnostem. V daném případě není pochyb o tom, že žalobce byl na svých procesních právech omezen a zkrácen, neboť mu správní orgány obou stupňů neumožnily seznámit se s částí podkladů, které použily pro své rozhodnutí, a ani je v plném rozsahu nezahrnuly do hodnocení skutkových zjištění v odůvodnění rozhodnutí. Tato omezení však plynou ze shora uvedených ustanovení zákona o ochraně utajovaných informací, která jsou odrazem specifických rysů bezpečnostního řízení, přičemž jsou považována za legitimní a v obecné rovině přiměřená, jsou-li vyvážena v průběhu soudního řízení postupem soudních orgánů.
87. Jak již uvedli ve svých rozhodnutích Úřad i ředitel Úřadu, v situaci, která nastala v právě projednávané věci, je právo žalobce na spravedlivý proces zajištěno prostřednictvím nadstandardního přezkumu ze strany správních soudů. Správní orgány totiž při svém rozhodování vycházely z podkladů a důvodů, které nemohou být účastníku řízení sděleny. V takových případech je žalobce značně omezen v možnosti formulovat své námitky. Za této situace přezkoumává utajované důvody správního rozhodnutí komplexně soud. Soud „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS).

88. Nemožnost žalobce nahlížet do utajované části bezpečnostního svazku v bezpečnostním řízení vyplývá přímo ze zákona o ochraně utajovaných informací a nelze z ní činit výjimky. Podle § 89 odst. 7 zákona o ochraně utajovaných informací „účastník řízení a jeho zástupce mají před vydáním rozhodnutí právo nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj výpisy, s výjimkou té části bezpečnostního svazku (§ 124), která obsahuje utajovanou informaci.“
89. Je přitom třeba mít stále na zřeteli skutečnost, že žalovaný nedisponuje zákonným zmocněním k tomu, aby posuzoval obsah utajované informace či stupeň jejího utajení a následně rozhodoval o tom, zda s ní lze účastníka seznámit. O utajení informace, vyznačení stupně jejího utajení dle § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, stejně jako o jeho změně či zrušení podle § 22 odst. 4 téhož zákona, rozhoduje toliko původce informace. Byť je nepopíratelně takovým postupem zasaženo do procesních práv účastníka řízení, jedná se o zásah odůvodněný zájmem na ochraně utajovaných informací (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 As 188/2014 - 38, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1 As 146/2015 - 88, a ze dne 19. 7. 2018, č. j. 9 As 134/2017 - 42, a nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 28/02, a ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000).
90. Zájem státu na utajení některých informací, a to i za cenu přiměřeného omezení procesních práv účastníků bezpečnostního řízení přitom reflektuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva („ESLP“). Ten v rozsudku velkého senátu ze dne 19. 9. 2017 ve věci Regner proti České republice, stížnost č. 35289/11, uvedl, že ačkoliv „zásady kontradiktornosti řízení a rovnosti zbraní, jež spolu úzce souvisejí, jsou základními součástmi pojmu „spravedlivého procesu“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy [Evropské úmluvy o lidských právech – pozn. soudu], vyžadují „spravedlivou rovnováhu“ mezi účastníky řízení: každému z účastníků musí být poskytnuta přiměřená možnost předložit své argumenty za podmíněk, které jej podstatně neznevýhodňují vůči protistraně nebo protistranám“. I přesto „(p)ráva vyplývající z těchto zásad však nejsou právy absolutními“ a „ani nárok na zpřístupnění všech relevantních důkazů není absolutním právem“ (body 146–148 citovaného rozsudku).
91. Konkrétně k souladu požadavků českého práva ve věcech řízení o rozhodnutí o nevydání či zrušení platnosti osvědčení pro styk s utajovanými informacemi (bezpečnostní řízení) se ESLP vyjádřil tak, že „Nejvyšší správní soud (...) dospěl ohledně nutnosti zachovat důvěrnost utajovaných písemností k názoru, že jejich zpřístupnění by mělo za následek vyzrazení pracovních metod zpravodajské služby a odhalení jejich informačních zdrojů nebo by mohlo vést ke snaze ovlivnit případné svědky. Objasnil, že není právně možné sdělit, v čem přesně spočívá bezpečnostní riziko, nebo přesně popsat úvahy, které vedly k závěru o existenci bezpečnostního rizika, neboť důvody a úvahy, na nichž je rozhodnutí Úřadu založeno, se opíraly výlučně o utajované informace. Nic proto nenásvědčuje tomu, že utajení předmětných dokumentů bylo provedeno svévolně nebo za jiným účelem než v legitimním zájmu, který jím měl být sledován“ (bod 155).
92. ESLP přitom uzavřel, že „(s) ohledem na řízení jako celek, povahu sporu a prostor pro uvážení, který požívají vnitrostátní orgány, je Soud toho názoru, že omezení stěžovatelových práv plynoucích ze zásad kontradiktornosti řízení a rovnosti zbraní byla kompenzována takovým způsobem, že spravedlivá rovnováha mezi účastníky řízení nebyla dotčena do té míry, že by tím bylo zasaženo do samé podstaty stěžovatelova práva na spravedlivé řízení. K porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy proto nedošlo. (body 161–162 rozsudku).

93. Obdobné požadavky na vyvážení procesních omezení pak plynou přiměřeně též z judikatury Soudního dvora EU, kdy také podle tohoto soudu musí být soudní přezkum proveden „*v řízení, které odpovídajícím způsobem vyváží požadavky týkající se bezpečnosti státu a požadavky týkající se práva na účinnou soudní ochranu, přičemž případné zásahy do výkonu tohoto práva se omezí na nezbytné minimum (...) [a] je zejména nutné, aby byla dotčená osoba v každém případě seznámena s podstatou důvodů, z nichž vychází rozhodnutí*“ (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. 6. 2013, ve věci C-300/11, ZZ proti Secretary of State for the Home Department, body 64–65).
94. Rovněž judikatura Ústavního soudu akceptovala specifika bezpečnostního řízení, resp. řízení, v nichž se jako podklad rozhodnutí uplatňují utajované informace (nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, a ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04). Pokud jde o bezpečnostní řízení, Ústavní soud uvedl, že „*respektuje skutečnost, že s ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu (např. veřejnost jednání). I v takovém typu řízení je úkolem zákonodárce umožnit zákonnou formou realizaci přiměřených záruk na ochranu soudem, byť - podle povahy věci a s přihlédnutím k charakteru příslušné funkce - na ochranu i značně zvláštní a diferencovanou.*“ Akceptace těchto specifik a omezení je dle Ústavního soudu dáno i tím, že právo na vydání osvědčení pro seznamování se s utajovanými informacemi není chráněno právem na svobodnou volbu povolání podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod, a proto ani rozhodnutím o zrušení platnosti osvědčení není toto základní právo porušeno (usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. I. ÚS 828/09). Tím se daná situace liší například od trestního řízení, v němž je třeba zajistit práva obviněného na spravedlivý proces v podstatně větším rozsahu, včetně přístupu k utajovaným informacím, a to alespoň prostřednictvím obhájce (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 41/02).
95. Uvedené závěry plynou též z judikatury Nejvyššího správního soudu. Pro stručnost lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40, které podrobně rekapituluje vývoj a shrnuje požadavky ohledně kompenzace omezení procesních práv účastníka bezpečnostního řízení. Pokud správní orgán přistoupí k neposkytnutí utajovaných informací, které tvoří součást bezpečnostního svazku, je pak „*nutné důvod neposkytnutí účastníku řádně odůvodnit a nezasahovat do jeho procesních práv více, než je nezbytně nutné za účelem ochrany výše uvedených veřejných zájmů*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2013, č. j. 3 As 63/2012-25). Současně je nezbytné, aby soud v rámci přezkumu prvostupňových rozhodnutí Úřadu sám ověřil relevanci zjištění zpravodajských služeb, tj. zejména věrohodnost jimi zjištěných informací, jejich vyváženost a vztah k otázkám rozhodným pro bezpečnostní řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Z těchto informací musí být patrné, jakým způsobem byly získány a o jaká konkrétní skutková zjištění se opírají (nesmí se jednat o pouhé názory a domněnky zpravodajské služby), tak aby bylo vůbec možno učinit si úsudek o jejich věrohodnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28). Úkolem soudu ve správním soudnictví je pak zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajských informací a jejich relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení, naopak jeho úkolem není přezkoumávat pravost a pravdivost těchto informací (již shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40).

96. V posuzovaném případě bylo účelem bezpečnostního řízení osvědčení způsobilosti osoby žalobce seznamovat se s utajovanými informacemi, přičemž získání a udržení platnosti osvědčení není chráněno žádným ústavně zaručeným základním právem, a naopak jeho jediným účelem je specifická ochrana zájmů státu.
97. Zájem státu na utajení informací bezprostředně související s potřebou ochrany činnosti zpravodajských služeb, v tomto případě převažuje nad individuálním zájmem žalobce na seznámení s tímto podkladem pro rozhodnutí. S přihlédnutím k nutnosti ochrany naznačených zájmů státu tak v řízení o vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi oprávněně došlo k tomu, že žalobci bylo v souladu s § 122 odstavec 3 zákona o ochraně utajovaných informací upřeno procesní právo na seznámení se s konkrétními podklady pro rozhodnutí, které byly utajovanou informací.
98. Žalovaný proto postupoval správně, pokud žalobci utajované části bezpečnostních svazků neposkytnul a ani jejich obsah konkrétně nereflektoval v odůvodnění napadených rozhodnutí. Jak soud již výše uvedl, žalovanému nepřísluší posuzovat stupeň utajení informace, ani rozhodovat o tom, zda a v jakém rozsahu s ní lze účastníka seznámit. Tím, kdo je oprávněn seznámit se s kompletním spisovým materiálem, je až soud v rámci přezkumného řízení.
99. K námitce žalobce, že se nemohl před vydáním rozhodnutí seznámit a vyjádřit k rozhodným skutečnostem (resp. k podkladům rozhodnutí, z nichž byly tyto skutečnosti získány), a připravit si proti nim případnou procesní obranu, soud dále odkazuje na obsah žalovaným doložených neutajovaných částí bezpečnostních svazků k věci sp. zn. 3 A 167/2017 a předně sp. zn. 3 A 168/2017. Konkrétně z č. l. 59 správního spisu doloženého k věci sp. zn. 3 A 168/2017 vyplývá, že se žalobce dne 24. 5. 2017 seznámil s neutajovanou částí tohoto bezpečnostního svazku, což stvrdil svým podpisem. Žalobce tedy požádal o možnost nahlédnout do bezpečnostního svazku a toto jeho procesní právo mu nebylo Úřadem upřeno, byť mohl nahlížet z již výše vyložených důvodů jen do neutajované části. Není tak pravdou, že by žalobce vůbec žádný přístup k podkladům před vydáním napadených rozhodnutí neměl. Mimo jiné byl součástí neutajované části bezpečnostních svazků protokol o pohovoru ze dne 7. 6. 2017, na nějž žalovaný, a následně také ředitel Úřadu, reagovali ve svých rozhodnutích v souvislosti s posouzením rizikovosti chování žalobce. Povinnost Úřadu před vydáním rozhodnutí seznámit žalobce se shromážděnými podklady a poskytnout mu právo vyjádřit se k důkazům přitom zákon o ochraně utajovaných informací neobsahuje (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2021, č. j. 3 A 169/2017-52).
100. Žalobní námitka není důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

101. S ohledem na shora uvedené závěry soud žaloby jako nedůvodné zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
102. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl plně úspěšný, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. leden 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu